

πραγματοποιήθη, διότι από τὰς 8,000 ποῦ ὑπολογίζης οὐτε 800 δὲν θὰ εὑρίσκοντο πρόθυμοι. Τὰ ἐξῆς κατὰ αὐτὰ.

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἀναγγέλλω τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀγαπητῆς μου παλαιᾶς φίλης *Εὐφροσύνης Γ. Τάλλα* (Ζαχαρίας) μετὰ τοῦ γνωστοῦ λογιῶν κ. Ζαχ. Μακρῆ, ἀδελφοῦ τῆς παλαιᾶς μου φίλης Πικραμένης Καρδούλας. Διὰ τῆς Διαπλάσεως ἐγνωρίσθησαν αἱ δύο οἰκογένειαι, αἱ συνδεόμεναι σήμερον διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου. Ἐγκαρδίου εὐχὰς καὶ θερμότητάς συγχαρητήρια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται ἢ δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγρία, καὶ δὲ ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Χάνη τῆς Γραβιάς α.* (Π. Α.) *Λερναία Ὑδρα α.* (1;) *Κῆμα τῆς Λευκάδος, κ.* (Ε. Κ.) *Φανακλᾶς α.* (Ι. Κ.) *Ὀδύσειον Τόξον, κ.* (Κ. Ι.) *Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν κ.* (Κ. Μ.) *Ἰαπίτις τοῦ Πηλίου, α.* (Π. Κ.) *Ποιητὴ Ἀλεπού, κ.* (Δ. Ι.) *Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς, κ.* (Κ. Δ.) *Στεναγμός τοῦ Ἀνέμου, α.* (Δ. Σ.) *Εὐσοκὸν Ἄνθος, κ.* (Δ. Α.) *Κυανὸς Βόσπορος, α.* *Κυανὸς Νεῖλος, α.* *Ροδιζουσα Ἀγύη, α.* (Θ. Φ.) *Ζοφερὰ Νύξ, κ.* (Μ. Θ.) *Ἰδανιτὴ Γλυκίτης κ.* (Μ. Φ.) *Νικητήριος Δάφνη α.* (Π. Θ.) *Πολικός Ἀστὴρ, α.* (1;) *Μισοτόλδος, α.* (Η. Α.) *Εὐπατριδῆς α.* (Ξ Π.) *Κυανόφθαλμος Κόρη, κ.* (Κ. Π.) *Ἀστὸν τῶν Μάγων, κ.* *Χιώταρο, α.* (+Ο+) *Καρμανιόλα Ἀνοιξιόκαρδον, α.* (Γ. Κ.) *Κάροπος τῆς Ἀστυνομίας, κ.* (Γ. Γ.) *Γυναικοκαρπῆς, α.* (Ι. Μ. Β.) *Σκοῦπα τῆς Δημοκρατίας α.* (Ι. Ε. Σ.) *Βιοκειανὸς Ἀνοιξιόκαρδος, α.* (Ι. Β.) *Ἀντίνα τοῦ Μίνι, κ.* (Ἐγώ!) *Παρανίλιος Ρεμβαζμός, α.* (+Ω+) *ΣεμητεμένοΠουλί, α.* (Δ. Α.) *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, κ.* *Λέα, κ.* *Ἀγνωστὴν Ἀρακασιᾶδος κ.* (Ε. Α.) *Βασίλισσα Ἀνοιξιόκαρδον κ.* (Γ. Γ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλεόν τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἢ λέξεις.— Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ τέλος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντες ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ τέλος τοῦτο. Προτάσεις μὲ δνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντός παραθεθέντος ἀριθμοῦ σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσαν εἰσὶ ἐκ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νᾶνταλλάξουν: ἡ *Δροσόλουση Ἀγὴ* (0) μὲ *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν, Κόρη τῶν Κυμάτων, Ἀἶσαν τοῦ Βοσπόρου*—ἢ *Δέα* (0) μὲ *Σιμωναίτην Ἠχώ, Ταπεινὸν Κύριον, Μαμαραζομένον Βασιλῆαν.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Ναϊάμι* (σοῦ ἔστειλα τὸ 30ὸν φύλλον πῶς πάει τὸ φάρμακον;) *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν* (εἶνε τὰ μελέτια ποῦ ἤμνησεν ὁ ποιητῆς κ. Στρατήγησ' ὄλοι, σὲ ἀντασπάζονται!) *Λεοβίαν Ἀηδόνα* (αὐτὸ τὸ ὄνειρον εἰμπορεῖ χαμμίαν ἡμέραν νὰ πραγματοποιήσῃ!) *Μεσοσηναϊκὸν Ἀστὴρα* (ἔστειλα!) *Ἡρώα τῆς Κεφαλληνίας* (χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου γράφε μου συχνά, διὰ νὰ συνειθίσῃς καὶ ὅσον ἡμπορεῖς ἀπλοῦστερα ὅπως σκέπτεσαι!) *Δαίμονα τῆς Ἐσῆμου* (πάει λοιπὸν καὶ τὸ σπυρὶ, ἐπέρασεν, εἶ;) *Δέοντα τῆς Ἐσῆμου* (ἔστειλα!) *Λεονίδα Μπ.* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις! χαριετισμοὺς εἰς τὸν πατέρα σου, τὸν παλαιὸν μου φίλον! καὶ γράφε μου) *Μυροδόλον Ἴον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προδισταρῶν) *Προσφυλὴ Ἀνάμνησιν* (φυσικόν, οὐτε τώρα ἡμπορῶ νὰ φανερώσω τὸ ὄνομα τοῦ πρόην *Χαλαροῦ Κόμου*, χω-

ρὶς τὴν ἀδειάν του) *Ἰασωνέικο Τριαντάφυλλο* (σοῦ ἔστειλα δύο τόμους!) *Ἐθρικὸν Ἐργασίον* (θὰ ἦτο λοιπὸν λάθος τοῦ ταχυδρομείου!) *Ἠχώ τῆς Λίμνης* (μοῦ ὑπερήρσεν ἡ ἐπιστολή σου!) *Ἀπόλλωνα* (πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ περιγραφή τῆς ἀρχαιολογικῆς αὐτῆς ἐκδρομῆς!) *Ἀπολοθεῖον Ἐλαῖδα* (δὲν ἀμφισβάλω διὰ τὴν ἀγάπην σου, ἀλλὰ μὴν ἀργῆς τόσον νὰ μοῦ γράψῃς!) *Ἀθανάσιον Διάκον* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα καὶ τὰς ἀόκνους φροντίδας!) *Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας* (ἔλαβα!) *Χ. Α. Στεφάνουλον* (στέλνεται τακτικώτατα ἀγνωστὸν διατὶ ἀργῶν!) *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλίαν*, κτλ. κτλ. **Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ *Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 4 Ἀγούστου* ἐν τῶν *Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 15 Ἀγούστου* ἐν τῶν *Ἐξωτερικῶν μέχρι τῆς 31 Ἀγούστου.*

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν γράφονται τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φανίλλους, ὃν ἕναστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

327. Δεξιόγραφος.

Τὸ μὲν πρῶτον ἡμισὺ μου ἔβλεπε πόλις ρωσική, τὸ δὲ ἄλλο ἡμισὺ μου Ἄκρα γῆς ἐλληνική. Καὶ τὸ ὅλον μου μικρὸν Ζῶον μυρηκαστικόν.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀκανθίνου Στεφάνου

328. Μεταγραμμαισμός.

Ἄδικα θὰ κάνω κόπον Α εἰς Ο νὰ μεταβάλλω, Νῆσος ἦτο καὶ τὸ πρῶτον, Νῆσος εἶνε καὶ τὸ ἄλλο.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

329. Αναγραμμαισμός.

Σ' ἐν ὕψωμα ἠθέλησα Νάναίθα μιά φορά, Ἄλλὰ ἐκεῖ ποῦ τὸλεγα, Ἔνας πεισμός τὸ ρίχνει, Κί ἀπὸ τὸ ὕψωμα αὐτὸ Δὲν ἔμειναν πιά ἴχνη, Μόν' Κένταυρος ἐπήδησε Μὲ ὄψι φοβερά.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Ἄνδρονίκου Γ. Ὁραλά

330. Γονία.

- + * * * * = Νομοθέτης.
- * + * * * = Θάνατος ἀκανθιώδης.
- * * + * * = Ἄετιον.
- * + * * * = Ἀντωνμία.
- + * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Χάνη τῆς Γραβιάς

331. Ὁρθογώνιον.

- * * * * = Ἐπίθετον ἀντωνομιχόν.
- * * * * = Συμπερασματικόν.
- * * * * = Ἀρητικόν.
- * * * * = Σύνδεσμος.
- * * * * = Ἐντομον.

Καθέτως δὲ κατὰ σειρὰν: ποταμός, προτέρισμα, τεμάχιον ἔβλου.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος

332. Ἐπιγραφή.

Α
Ρ Α Δ
Κ Ρ Α Ι Ι
Α Κ Ι Κ Ι Α Κ
Η Α Η Ν Ψ Ο Ι Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης. Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Τετρακταροῦ Μυτιληνιοῦ

333. Λογοπαίγιον.

Τὸν Ἄδῃ ποιὸς τὸν τρώγει; Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, Ἀγαπητοί μου, λῦται;

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Εἰκοστῆς Πέμπτης Μαρτίου.

334. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας, ἡ τρίτη τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλεῦ τῆς Σπάρτης: 1, Ὄρα τοῦ ἔτους; 2, Σῶμα στρατοῦ; 3, Ὀνομα κύριον ἀνδρικόν, σύνθησις; 4, Χώρα τῆς Ἀσσυρίας διάτμησις ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου; 5, Μέγας Ἅγιος.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ὀνειροῦ τῶν Ἑλλήνων

335. Μικτόν.

του - πατ - ους - ντλλγμ

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Μελαγχροῦδ Σμυρνησιόπουλο

336. Γρίφος.

Εἶμαι γαλῆ σοφῆ!—Τίς; ἔλα δῶ σύ!—Σὺν ἑπτὰ!..

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐργασίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 26.
258. Γαλαξίας (γάλα, ξί, ἀς).—259. Κάμηλος-Μῆλος.—260. Κανάριον-φανάριον.—261. Ἀρπα-παρά.

262. Ι Π Α Ν Ι Α Σ Ω Ν Ν Η Ε Ν δεξιᾷ.)—264—265. 1, Πάβλος, Πόλος, Πύρος, Σπύρος. 2, Τόξον τόσον, ὅσον, ὄσον, ὄλος, βόλος, βέλος.—266. ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (Χονδρός, Ρυπαρός, Ὀρός, Νάνος, Ὀξύς, Ὑπερήφανος, Φόδος, Ἐλευθερία, Ἴσως, Δόλιος, Ὀγληρός, Ὑψος).—267. Κάθε πέρον καὶ καλλιτέρα.—268. Αἱ λέξεις ἔντονοι εἰσιν. (ἔλ ἔξ εἰς ἐν—τόνοι εἰς ην.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμὰς μας λεπτὰ 5 μόνον μὲ π α ρ ῆ α στοιχεῖα τὸ διπλόσιον, καὶ μὲ κ ε ρ α λ ι α τὸ τριπλόσιον. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παγία ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἔξ λέξεις ἀπλᾶ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Πρὸ τῆς Χεθιδίτικης Ὑψηλότητος ἀμπαμπᾶ καὶ λοιπῶν Ἀποικίων Κἄπρου κλινουσα γόνυ, ἀπείρους πέμπω εὐχαριστίας.—*Βασιλόπαις.* (Θ, 261)

Απὸ τὴν γλυκεῖα μας Ἑλλάδα ἐγκαρδίους πέμπω εὐχαριστίας εἰς τοὺς εὐχρηθέντας μὲ κατευθύνων. Ἰδανικότης! Σεροφιλόσοφος! δαγμάσατε τὴν γλώσσάν σας, δι' εὐχρῆν... ταχέως ἐπανόδου!—*Αἰγυπτία Βασιλόπαις.* (Θ, 262)

Συγχαίρω Ἀφρόδιτο δια βραδευθεῖσαν ἀπάντησιν. Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μικρῶν Μυστικῶν. Βραβεῖα ἐκ 40, 25 καὶ 15 καλλιτεχνικῶν δελταρίων. Κρίσις εἰλικρινῆς.—*Τὸ Παιῖο Βιολί, poste-restante Athènes.* (Θ, 263)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ τοὺς φέροντας ψευδώνυμον Ζακυνθίους καὶ Ζακυνθίας. Διεύθυνσις: Ἰονιάδα, Ζακύνθον. (Θ, 264)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησίως φρ. 8.— Ἐξάμηνος . . . 4,50 Τρίμηνος . . . 2,50
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίως φρ. 10.— Ἐξάμηνος . . . 5,50 Τρίμηνος . . . 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. 20, 25
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰουλίου 1909 Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 34

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ ἸΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Τούτο δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διεπέρασε τοὺς φεγγίτας, ἐνῶ συγχρόνως τὸ σκάφος ἤρχισεν νὰ ταλαντεύεται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀρκετὰ ἰσχυροῦ σάλου. Ὁ Τρόμος εἶχεν ἀναδύσῃ.

Ἦδυνήθη νὰ ἐξέλθω καὶ νὰ σταθῶ πλησίον τοῦ δίσκου. Τὸ πρῶτον μου βλέμμα ἐστράφη πρὸς τὸν ὀρίζοντα.

Θύελλα ἀνῆρχετο ἀπὸ τὰ βορειοδυτικὰ, βαρῆα σύννεφα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀντηλλάσσοντο ζωηραὶ ἀστραφαί. Καὶ ἀντίχουν ἤδη οἱ κρότοι τῆς βροντῆς, ἐπὶ μακρὸν ἐπαναλαμβανόμενοι ἀπὸ τὰς ἠχοὺς τοῦ ἀπείρου.

Ἐξεπλάγην, ἐτρόμαξα μᾶλλον διὰ τὴν ταχύτητα, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ θύελλα αὐτὴ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ ζενοῖθ. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐν πλοῖον θὰ εἶχε καιρὸν νὰ συστῆλῃ τὰ ἰστία του διὰ νὰ μὴ καταληφθῇ ὑπ' αὐτῆς πλησίοντιον, — τόσον ταχεῖα καὶ ὀρμητικῆ ἦτο ἡ ἐπιδρομὴ.

Ἐξαίφνης ὁ ἄνεμος ἐξαπελύθη μετ' ἀνηκούστου μανίας, ὡς ἐὰν εἶχε διαρρήξῃ τὸν ἀτμῶδῃ ἐκείνον φραγμὸν. Καὶ ἀμέσως ἠγέρθη τρικυμία φοβερά. Ἄγρια κύματα, ἀφρισμένα καθ' ὅλον των τὸ μήκος, ἐκάλυπτον ἀλλεπάλληλα τὸν Τρόμον. Ἐὰν δὲν συν-

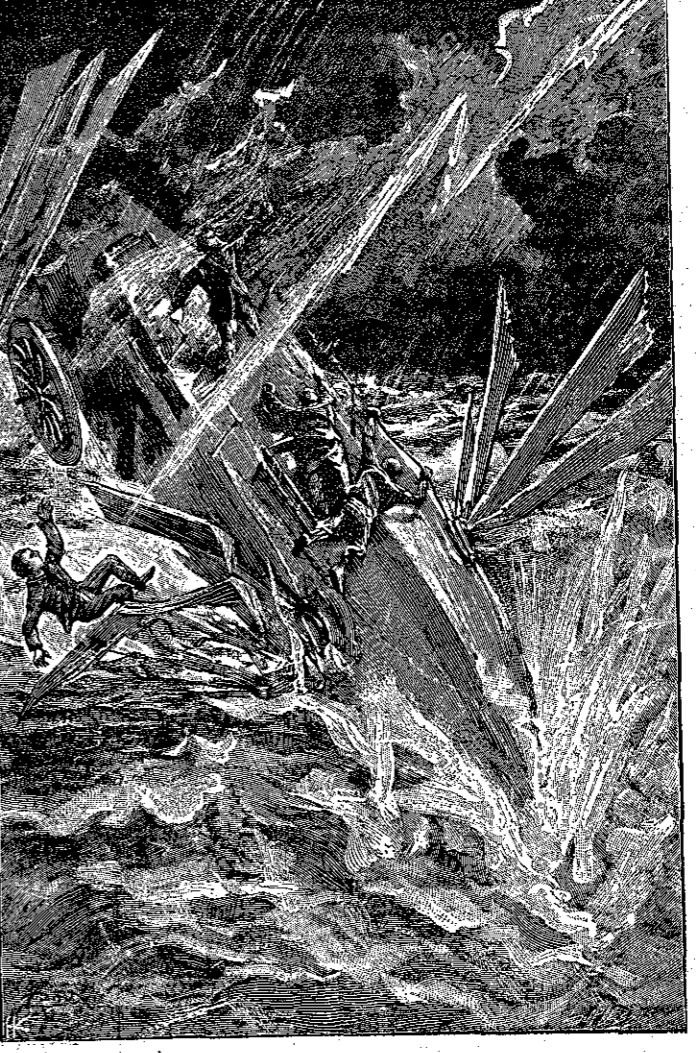
εκρατοῦμην στερεῶς ἀπὸ τὸ δρόφακτον, θὰ μ' ἐσάρωναν τὰ κύματα αὐτὰ τὰ λυσσαλέα.
Ἐν μόνον μέσον σωτηρίας ὑπῆρχε: νὰ μεταβληθῇ τὸ πλοῖον εἰς ὑποβρύχιον. Ὁ ἐπανεύρισκε τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀσφάλειαν ὑπὸ τὰ ὕδατα, εἰς βάθος ὀ-

λίγων μόνον ποδῶν. Τὸ νᾶψήρησιν τὴν μανίαν τῆς ἐπανεστατημένης ἐκείνης θαλάσσης ἀκόμη ἐκδύλον, θὰ ἦτο ὡς νὰ ἐπεζήτει τὴν καταστροφὴν του.
Ὁ Ροβῆρος ἐστέκετο ἐπὶ τῆς γεφύρας, ὁπότεν ἀνέμενα τὴν διαταγὴν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν θαλαμίσκον μου. Ἡ διαταγὴ αὕτη δὲν ἐδίδοτο. Καὶ οὐδεμία ἐγένετο προπαρασκευὴ διὰ τὴν κατάδυσιν.

Με ὀφθαλμῶν εἰπέρ ποτε φλογερότερον, ἀπαθῆς πρὸ τῆς θυέλλης ἐκείνης, ὁ κυβερνήτης ἐκύτταζεν ἐμπρὸς του, ὡς νὰ τὴν ἠτένιζε περιφρονητικῶς, γνωρίζων ὅτι οὐδένα διέτρεχεν ἐξ αὐτῆς κίνδυνον. Ἐν τούτοις ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ βυθισθῇ ὁ Τρόμος χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, καὶ ὁμως ὁ Ροβῆρος δὲν ἐφαινετο διόλου ἀποφασισμένος νὰ προβῇ εἰς τοὺς ἀναγκαίους χειρισμοὺς.

Ὅχι! διετῆρει τὴν περιφρονητικὴν τοῦ στάσιν, ὡς ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ ἀκάμπτῳ ἀλαζονείᾳ του, ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ὑπεράνω καὶ ἐκτὸς τῆς ἀνθρωπότητος!... Βλέπων αὐτὸν εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν, ἐσυλλογίζομην, ὅχι ἄνευ φρίκης, μήπως ὁ ἀνθρωπος αὐτός ἦτο πράγματι ἐν φανταστικόν, ὑπεράνθρωπος, δραπέτης τοῦ ὑπερφυσικοῦ κόσμου! Ἰδοὺ ποταὶ λέξεις ἐξηλθάν τότε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἠκούσθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν συριγμῶν τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κρότων τοῦ κερανοῦ: «Ἐγώ... ὁ Ροβῆρος... Ὁ Ροβῆρος ὁ Κοσμοκράτωρ!»

«Ὁ Τρόμος εἶχε κεραυνοβοληθῆ...» (Σελ. 278, στ. β')

Ἐκαμε σημεῖον, τὸ ὁποῖον ὁ Τούρνερ καὶ ὁ σύντροφός του ἐνόησαν...

Ἀναπετάσας τότε τὰς μεγάλας του πτέρυγας, ὁ Τρόμος ἀνυψώθη, ὅπως εἶχεν ἀνυψώθῃ καὶ ἄνωθεν τοῦ καταρράκτου τοῦ Νιαγάρα.

Τὸ ἀερόπλοιοι ἴπτατο ἐν τῷ μέσῳ μυριῶν ἀστραπῶν, ἐν τῷ μέσῳ οὐρανοῦ πυρπολουμένου, διασχίζον τὰς ἐκτυφλωτικὰς ἐκείνας ἐκλάμψεις, μὲ κίνδυνον ἀνακαταρακτοῦ.

Ὁ Ροβήρος δὲν εἶχε μεταβάλλῃ διόλου στάσιν καὶ ὕψος. Μὲ τὴν πηδάλιον εἰς τὴν μίαν χεῖρα, μὲ τὴν λαβὴν τοῦ ρυθμιστήρος εἰς τὴν ἄλλην, ἐσπρωγχε τὴν μηχανὴν πρὸς τὸ κινδυνωδέστερον σημεῖον τῆς θυέλλης.

Τὸ ἀερόπλοιοι ἀνέβαιναν. Αἱ πτέρυγές του ἐπληττον τὴν ἀέρα μὲ τόσῃ λύσσαν, ὥστε ἐκινδύνευαν νὰ ἐξαρθρωθοῦν.

Ἐπρεπε νὰ ριφθῇ κανεὶς ἐναντίον τοῦ τρελλοῦ καὶ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ ρίψῃ τὴν μηχανὴν του εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐναερίου ἐκείνης καμίνου!

Τότε ὅλα μου τὰ ἐνοστικὰ ἐξηγγέρθησαν καὶ μ' ἐκυρίευσεν τὸ πάθος τοῦ καθήκοντος. Naί, ἦτο καθαρὰ παραφροσύνη ἄλλὰ πῶς νὰ μὴ συλλάβω τὴν κακοῦργον αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἡ πατρίς μου εἶχεν ἐπικηρύξῃ καὶ ὁ ὁποῖος ἠπειλεῖ τὸν κόσμον ὀλέκλῃρον μὲ τὴν φοβερὰν του ἐφεύρεσιν, πῶς νὰ μὴ ἐπιβάλλω χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ καὶ νὰ μὴ τὸν παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην!

Ἦμην, ναί ἢ ὄχι, ὁ Στράκ, ὁ ἀρχιστυνόμος ;..

Καί, λησιμονῶν ποῦ εὐρισκόμην, μόνος ἐναντίον τριῶν, ἄνωθεν ἐνός ὠκεανοῦ μανιώδους, ὠρμησα πρὸς τὴν πύμνην, καὶ μὲ φωνὴν ἰσχυροτέραν ἀπὸ τὸν κρότον τῆς θυέλλης, ἐφώνησα ἐπιπίπτων κατὰ τοῦ Ροβήρου :

Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, σέ....

Δὲν ἐπρόφρασα νὰ τελειώσω. Ἐξάφνα ὁ Τρόμος συνεκλονίσθη ὡς νὰ τὴν ἐπληξῆς ρεῦμα ἤλεκτρικόν. Ὁ λος ὁ ὄργανισμός του ἐσεισθῆ, ὅπως σείσεται ὁ ἀνθρώπινος ὑπὸ τὰς κενώσεις τοῦ ρευτοῦ.

Ὁ Τρόμος εἶχε κεραυνοβοληθῆ, καί, μὲ τὰς πτέρυγας του ἐξηρρωμένους, μὲ τοὺς στρέμβους του σπασιμένους, κατέπεσεν ἐξ ὕψους χιλίων ποδῶν εἰς τὰ τὰ βάθη τῆς μαινομένης θαλάσσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Ἐπιλογος.

Ὅταν συνήλθα, ἀφοῦ ἐμείνα ἀναίσθητος, δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ πόσας ὥρας, ὄμιλος ναυτῶν, τῶν ὁποῖων αἱ φροντίδες μὲ εἶχον ἐπαναφέρει εἰς τὴν ζωὴν,

Τὸ Γκρέητ-Ἄβρυ.

περιεστοίχίζον τὴν κλίνην τοῦ θαλαμίσκου, ὅπου ἤμην ἐξηπλωμένος.

Παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν μου, εἰς ἀξιωματικὸς μὲ ἀνέκρινε, καί, ἐπανευρών τὴν μνήμην μου, ἠδυνήθην νὰπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις του.

Τὰ εἶπα ὅλα, ναί, ὅλα... ἄλλ' ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μὲ ἤκουσαν ἐνόμισαν βεβαίως ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μὲ κανένα δυστυχεῖ, τὸ λογικόν τοῦ ὁποῖου δὲν εἶχεν ἐπανεέλθῃ μετὰ τῆς ζωῆς...

Εὐρισκόμην ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου Ὀττάβα, διαπλέοντος τὸν Μεξικανικὸν κόλπον καὶ διευθυνομένου πρὸς τὴν Νεάν Ὀρλεάνην. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐφευγε πρὸ τῆς θυέλλης, τὸ πλήρωμα συναντήσαν τὴν σανίδα—λείψανον τοῦ ναυαγίου τοῦ Τρόμου.—ἐπὶ τῆς ὁποίας ἤμην προσκεκολλημένος κ' ἐπάλαμαι πρὸς τὰ κύματα, μὲ δίσωσεν ἀναίσθητον ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ἐγὼ ἐσώθην, ἀλλ' ὁ Ροβήρος ὁ Κατακτητὴς καὶ οἱ δύο σύντροφοί του εἶχον τελειώσῃ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ κόλπου τὴν

τοχοδιωτικὴν τῶν ζωῶν. Ὁ Κοσμοκράτωρ ἐγάθη διαπαντός, πληγθεὶς ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ τὸν ὁποῖον ἐτόλμησε νὰ ψηφίσῃ εἰς τὴν ἀέρα, καὶ φέρων μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ὕψην τάφον τὸ μυστικόν τῆς θαυμασίας μηχανῆς του.

Μετὰ πέντε ἡμέρας, ἡ Ὀττάβα ἐφθανεν ἀπέναντι τῶν ἀκτῶν τῆς Λουίζιάνας, καὶ τὴν πρωΐαν τῆς 11 Αὐγούστου ἠγκυροβόλῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ λιμένος.

Ἀχοιρετήσας τοὺς σωτήρας μου, ἀξιωματικὸς καὶ ναύτας τοῦ ἀτμοπλοίου, ἀνῆλθον εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν τὴν φεύγουσαν διὰ τὴν Οὐασινγκτόνα, τὴν ἀγαπητὴν μου πατρίδα, τὴν ὁποῖαν τοσάκις εἶχ' ἀπελπισθῆ ὅτι θὰ ἐπανέβλεπα ποτέ...

Κατ' ἀρχὰς μετέβην εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἀστυνομίας, ἐπειδὴ πρῶτον ἤθελα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν κ. Οὐάρδ.

Φαντασθῆτε τὴν ἀπορίαν, τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν χαρὰν τοῦ προισταμένου μου, ὅταν ἡ θύρα τοῦ γραφείου του ἠνοιχθῆ ἐνώπιόν μου!.. Μήπως δὲν εἶχε κάθε δίκαιον νὰ πιστεύῃ, κατόπι τῆς ἐκθέσεως τῶν συντρόφων μου, ὅτι εἶχ' ἀπωλεσθῆ εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Ἑβρίας ;..

Τὸν ἐπληροφόρησα περὶ πάντων τῶν διατρεχάντων ἀπὸ τῆς ἐξαφανισέως μου, — τῆς καταδιώξεως τῶν καταδρομικῶν ἐπὶ τῆς λίμνης, τῆς ἀνυψώσεως τοῦ Τρόμου ὑπὲρ τὴν καταρράκτιν τοῦ Νιαγάρα, τῆς πτήσεώς του μέχρι τοῦ Γκρέητ-Ἄβρυ, τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του, καὶ τῆς καταστροφῆς του εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικῶ, ὅπου ἐπέσε κεραυνοβολημένος.

Τότε μόνον ἔμαθεν ὁ κ. Οὐάρδ ὅτι ἡ μηχανή, ἡ δημιουργηθεῖσα ὑπὸ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Ροβήρου ἐκεῖνου ἠδύνατο νὰ κινῆται εἰς τὴν ἀέρα, ὅπως εἰς τὴν ξηρὰν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν.

Καί, τῇ ἀληθείᾳ, ἡ κτησίς, τοιαύτης μηχανῆς δὲν ἐδικαιολογεῖ πληρέστατα τὸν τίτλον τοῦ Κοσμοκράτορος, τὸν ὁποῖον ἀπέδιδεν εἰς ἑαυτὸν ὁ δημιουργός της ;

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ δημοσία ἀσφάλεια θὰ ἠπειλεῖτο δι' αὐτοῦ, διότι τὰ μέσα τῆς ἀμύνης θὰ τῇ ἔλειπον πάντοτε. Ἄλλ' ἡ ἀλαζονεία, ἡ ὁποία κατελάμβανε τὴν παράδοξον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὄλονεν μεγαλητέρα, τὸν ἐξώθησεν ἐπιτέλους νὰ παλαίσῃ εἰς τὰ ὕψη τῆς ἀτμοσφαιρας κατὰ τοῦ φοβερωτέρου τῶν στοιχείων, καὶ ἦτο θαῦμα πῶς κατώρθωσα νὰ ἐξέλθω σῶος καὶ ἀβλαβῆς ἀπὸ τὴν τρομερὰν καταστροφὴν.

Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐπίστευσε τὴν διήγησίν μου ὁ κ. Οὐάρδ.

—Τελος πάντων, ἀγαπητέ μου Στράκ

εἶπεν, ἐπεστρέψατε, καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον!.. Μετὰ τὴν περιφημίαν ἐκείνον Ροβήρου, ἰδοὺ, σὲς εἶσθε ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας... Ἐλπίζω, ὅτι ἡ θέσις αὐτὴ δὲν θὰ σὰς κάμῃ νὰ χάσετε τὴν νόον σας, ἀπὸ ματαιοδοξίαν, ὅπως ὁ τρελλὸς ἐκεῖνος ἐφευρέτης...

—Ὅχι, κύριε Οὐάρδ, ἀπεκρίθην. Δὲν εἶμαι ματαιόδοξος. Ὅπωςδήποτε θὰ ἐμολογήσετε ὅτι οὐδέποτε περιεργος, διακαίμενος ὑπὸ τοῦ πῆθου νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιεργείαν του, δὲν ὑπέστη τοιαύτας περιπετείας καὶ δοκιμασίας...

—Συμφωνῶ, Στράκ... Τὰ μυστήρια τοῦ Γκρέητ-Ἄβρυ, τὰς μεταμορφώσεις τοῦ Τρόμου, σὲς τὰνκαλύψατε ὅλα... Δυστυχῶς, τὰ μυστικὰ τοῦ Κοσμοκράτορος ἀπέθανον μαζί του.

Τὴν ἰδίαν ἐσέπρασ, αἱ ἐφημερίδες τῆς Συμπολιτείας, ἐδημοσίευσαν τὴν διήγησιν τῶν περιπετειῶν μου, ἡ ἀλήθεια τῶν ὁποῖων δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μνημοσθηθῆ, ὅπως δὲ προεῖπεν ὁ κ. Οὐάρδ, ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας.

Ὁ κόσμος ἔλεγε :

—Χάρῃ εἰς τὴν ἀστυνόμεν Στράκ, ἡ Ἀμερικὴ διατηρεῖ τὸ ρεκόρ τῆς Ἀστυνομίας. Ἐνῶ ἄλλοι, μᾶλλον ἢ ἦττον ἐπιτυχῶς, οἱ ἀστυνομικοὶ ἐνεργοῦν κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν, οἱ ἀμερικανοὶ ἐξέβασαν νὰ καταδιώκουν ἐγκληματίας καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς βυθοὺς τῶν λίμνων καὶ τῶν ὠκεανῶν, καὶ μέχρι τοῦ ἀέρος!

Ἄλλ' ἐνεργήσας, ὅπως διηγῆθην, μήπως ἔκαμα ἄλλο πρᾶγμα, εἰμὴ ὅτι θὰ κάμουν ἴσως περὶ τὰ τέλη τοῦ αἰῶνος τοῦτου οἱ μέλλοντες συναδέλφοί μου ;..

Φαντάζεσθε ἐπίσης ποῖαν ὑποδοχὴν μοι ἔκαμεν ἡ γηραιὰ ὑπερέτριά μου, ὅταν ἀνῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Λέγκ-Στρήτ. Πρὸ τῆς ἐξαφνικῆς μου ἐμφανίσεως, ἡ πτωχὴ Γρηδ, ἐκλαμβάνουσα μὲ ἴσως ὡς βρυκόλακα, ὀλίγον ἔλειψε νὰποθᾶνῃ ἀπὸ τὸν φόβον της. Ἐπειτα, ἀφοῦ μὲ ἤκουσε, μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυσομένους, νῆχαρίστησε τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, ἡ ὁποία μὲ ἔσωσεν ἀπὸ τόσοσιν κινδύνους.

Εἰς τὸ τέλος μὲ ἠρώτησε : — Λοιπὸν, κύριέ μου, εἶχα ἀδικο ἐγὼ ;..

— Ἄδικο, καλὴ μου Γρηδ ; καὶ γιὰ τί πρᾶγμα ;

— Νά, ποῦ σὰς ἔλεγα πῶς τὸ Γκρέητ-Ἄβρυ ἦταν ἡ κατοικία τοῦ Διαβόλου.

— Ἄ, μὰ ὄχι ! ὁ Ροβήρος αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ Διάβολος...

— Ναί, ἀπήνησεν ἡ γηραιὰ Γρηδ, μὰ θὰ τοῦ ἀξίζε νὰ εἶνε !

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΟΡΟΣ»

Ἀθηναϊκὰ ἐπιστολαί

ΤΑ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

Ἄγαπητοί μου, ΡΑΦΑ, ἐνῶ τὰ κοριτσάκια μου παίζουν καὶ φλυαροῦν εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον. Τὶ ἀπλοῦστερον, ἔ;...Καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται τόσον ἀπίστευτον, ὥστε κάθε

τόσον σηκόνομαι καὶ ἀνοίγω τὴν θύραν, ὡς διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι εἶνε πρᾶγμα αὐτὰ... Διότι, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τὰ κοριτσάκια αὐτά, ποῦ παίζουν τώρα καὶ φλυαροῦν, ἐσφάδαζαν καὶ τὰ δύο εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Χάρου.

Ἄ, μὲ πόσον κόπον, μὲ πόσην ἀγωνίαν τὰκεσάσαμεν!.. Μᾶς ἐλυπήθῃ ὁ Θεὸς καὶ ἔκαμεν ὥστε αἱ προσπάθειαι μὰς νὰ τελεσφορήσουν...

Γνωρίζετε τὴν θλιβερὰν αὐτὴν ἱστορίαν. Τὴν διηγῆθην αἱ ἐφημερίδες, σὰς τὴν εἶπε προχθὲς μὲ δύο λόγια καὶ ἡ Διάπλασις. Τὰ κοριτσάκια μου ἐμοιράσθησαν ἐκεῖνο τὸ πρῶν μὲ τὴν θεῖαν τῶν δύο πάστες, ποῦ ταῖς εἶχαμεν ἀγοράσει τὴν προηγούμενην νύκτα ἀπὸ ἐν Ζαχαροπλαστεῖον, κ' ἐδηλητηριάσθησαν καὶ αἱ τρεῖς!

Δὲν θὰ σὰς διηγῆθῶ λεπτομερείας, διότι εἶνε πρᾶγμα σπαραξικάρδιον. Ἄλλως τε, ὅτι καὶ ἂν σὰς ἔλεγα, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ σὰς δώσω πλήρη εἰκόνα τῆς ἀπεριγράπτου σκηνῆς καὶ νὰ σὰς κάμω νὰ φαντασθῆτε τὴν ἀγωνίαν, τὴν σπαραγμὸν τῶν δυστυχῶν γονέων, οἱ ὁποῖοι κινδυνεύουν ἐξάφνα, εἰς μίαν ὥραν, νὰ χάσουν καὶ τὰ δύο τῶν παιδιᾶ. Διὰ τοῦτο προτιμῶ νὰ σὰς διηγήσω, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, διὰ μερικὰ γλυκίσματα. τὰ ὅποια πωλοῦνται εἰς τ' ἀθηναϊκὰ Ζαχαροπλαστεῖα.

Περὶεργα γλυκίσματα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Ἡ ὄψις τῶν ἐλκυστικωτάτη καὶ ἡ γεῦσις τῶν θαυμασῶν. Τὰ τρώγετε ὅμως καὶ σὰς δίδουν τὸν θάνατον. Διότι ἔχουν μέσα τῶν δηλητηρίων. Ἐνα δηλητηρίον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀλλοιώνει οὔτε τὸ χρῶμά των, οὔτε τὴν ὀσμὴ των, οὔτε τὴν γλυκύτητά των. Ὑποῦλον δηλητηρίον, τὸ ὁποῖον θὰ αἰσθανθῆτε μόνον ἀφοῦ περάσῃ εἰς τὸ στομάχι σας καὶ εἰς τὸν ὄργανισμόν σας. Πῶς σὰς φαίνεται αὐτό; Δὲν εἶνε περιεργα τὰθηναϊκὰ γλυκίσματα ;

Τὸ κρούσμα, τὸ ὁποῖον ἐσημειώθη εἰς τὸ σῆμα, δὲν εἶνε μοναδικόν. Πολλοὶ ἄλλοι ἐδηλητηριάσθησαν αὐτὰς τὰς ἡμέρας μὲ πάστες, ἀναρίθμητοι δὲ εἶνε

οἱ κατὰ καιροὺς δηλητηριασθέντες καὶ κινδυνεύσαντες, διότι τοὺς ἤλθεν ἡ ἀθάνα ὄρεξις νὰ ἐπισκεφθοῦν ἐν Ζαχαροπλαστεῖον.

Ἦκούσατε ὅμως ποτὲ νὰ ἐδηλητηριάσθη κανεὶς ἀπὸ γλυκίσμα σπιτικόν; Ἐγὼ δὲν ἤκουσα. Ἀπεναντίας ἤξεύρω, ὅτι τὰ σπιτικὰ γλυκίσματα εἶνε ὄχι μόνον ὠραιότερα, εὐγεστότερα καί... εὐθυμώτερα ἀπὸ τὰ πωλούμενα ἔξω, ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἀκίνδυνα, πολὺ θρεπτικὰ καὶ οὐσιώδη, καὶ ἐπομένως ὑγιεινὰ, ὅταν δὲν εἶνε κανεὶς λαίμαργος καὶ τὰ τρώγῃ, μὲ μέτρον.

Ἄλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ περιορισθῇ κανεὶς μόνον εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦ σπιτικοῦ του; Ἡ εὐκολία, βλέπετε, μὰς κάμνει νὰ καταφεύγωμεν συχνὰ εἰς τὰ δημόσια, τὰ περισσώτερα τῶν ὁποῖων, ἂν ὄχι ὅλα, εἶνε ἀσυνείδητα καὶ δηλητηριάζουν τὸν κόσμον. Διότι, καὶ ὅταν δὲν ἐπ' λθῇ κίνδυνος θάνατου ἀπὸ ἐν γλυκίσμα, μία στομαχικὴ διατάραξις εἶνε ἀσφαλῆς κατὰ τὰ ἐνεργήντα τοῖς ἐκατόν, —προπάντων τώρα τὸ καλοκαίρι, — γνωρίζετε δὲ ὅτι αἱ συχναὶ στομαχικαὶ διαταράξεις εἶνε ἱκαναὶ νὰ καταστρέψουν ἐπιτέλους τὴν ὑγείαν τοῦ ὄργανισμοῦ καὶ νὰ κάμουν τὴν ἄνθρωπον δυστυχεῖ εἰς ὅλην τὴν ζωὴν. Τὰ Ζαχαροπλαστεῖα μὰς μεταχειρίζονται κατὰ κανόνα ὕλικα κακῆς ποιότητος, καταφεύγουν εἰς χημικὰς σκευασίας, βλαπτικὰς, ἔχουν ἀτελεῖς τρόπους διατηρήσεως, καὶ χρησιμοποιοῦν διὰ νέα γλυκίσματα τὰ ξηρὰ καὶ χαλασμένα τῶν ὑπολείμματα.

Ἄλλην φορὰν δὲν ἦταν ἔτσι τὰ Ζαχαροπλαστεῖα. Ὅπως καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα ἐργοστάσια καὶ καταστήματα, ἐβασίλευε μεγαλητέρα ἀγνότης καὶ εἰλικρίνεια. Ἴσως ἡ τέχνη ἦτο τότε μικροτέρα. Ἄλλ' ἤμπορούσε κανεὶς νὰ φάγῃ ἐν γλυκίσμα, ἔστω καὶ ἀτελέστερον τῶν σημερινῶν, ἢ ὀλιγώτερον στολισμένον καὶ λαμπρόχρωμον, ἀλλὰ χωρὶς κίνδυνον νὰσθενῆσῃ ἢ νὰποθᾶνῃ. Σήμερον βασιλεύει ὁ δόλος, ἡ ἀσυνείδησις, ἡ αἰσχροκέρδεια. Νὰ κερδίσῃ θέλει ὁ Ζαχαροπλάστης, καὶ ἂς χάσω ἐγὼ καὶ τὰ δύο μου παιδιὰ εἰς μίαν ὥραν. Ἄν ἡ Ζαχαρὶν τὸν συμφέρῃ καλλίτερα ἀπὸ τὴν Ζαχαρὶν, βάζει Ζαχαρὶν ἂν εἶνε εὐθηνότερα ἀπὸ τὴν βανίλλιαν ἢ βανιλίνην, βάζει βανιλίνην ἂν τὰ φυτικά χρώματα εἶνε πολὺ ἀκριβά, μεταχειρίζεται χρώματα ἀνελίνης. Δὲν τὴν μέλει ἂν αὐτὰ εἶνε ἐπιβλαβῆ, δηλητηριώδη. Οὔτε ἔχει τύψιν συνειδήσεως νὰνανεώσῃ τὰ εὐρωπαικὰ ὑπολείμματα του καὶ νὰ μού τὰ πωλήσῃ ὡς φρέσκον γλυκίσμα, πρὸς 35 ἢ 40 λεπτὰ τὸ κομμάτι.

Αὐτὸ, ἀγαπητοί μου, δὲν σὰς φαίνεται κακὸν καὶ ἀνήθικον; Καὶ ὅμως εἶνε τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται,

σχεδόν κατά κανόνα, ή νεωτέρα βιομηχανία των τροφίμων. Νοθεύει τὰ πάντα. Καί ἀντί τροφής, πωλεί δηλητήρια. Γλυκίσματα, τυριά, σαλτσιτσότα, βούτυρα, λίπη, σοκολάτες, όλα εἶνε νοθευμένα με οὐσίας ἐπιβλαβεῖς. Ἀφοῦ κατήντησε νὰ νοθεύουν τὸν καφὲν καὶ τὴν ζάχαριν! Ποῖον κίνδυνον διατρέχει ἡ δημοσία υγεία ἀπὸ τὴν φοβερὰν αὐτὴν νοθείαν τῶν τροφίμων! Ἄν ἡ βιομηχανία ἐξακολουθήσῃ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ πολιτισμένη ἀνθρωπότης θὰ ἐκλείψῃ!

Ἄλλ' ὄχι! δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴν ἀλλάξῃ μίαν ἡμέραν τὸ σύστημα τὸ ἀσυνειδητὸν καὶ ἀνήθικον. Ἡ νέα γενεὰ θὰ εἶνε εὐσυνειδητοτέρα καὶ ἠθικωτέρα. Σεῖς ἔξαφνα, ἂν ἐγίνεσθε ζαχαροπλάσται, θὰ ἐκάμνατε ποτὲ γλυκίσματα με δηλητήρια; Ὁχι βέβαια! Θὰ ἐπρωτιμούσατε νὰ κερδίζετε ὀλιγώτερα, παρὰ νὰ σκοτόνετε τὸν κόσμον!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΛΥΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ L. LECOMTE]

Μοῦ ἔπεσαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μία ὠραία κληρονομία. Ἐνας φίλος τοῦ πατέρα μου, — τὸν ὅποιον ποτὲ μου δὲν εἶδα, — ἀγαθὸς ἄνθρωπος χωρὶς οἰκογένειαν, μοῦ ἐκληροδότησε διὰ διαθήκης ἕνα χαριτωμένο σπιτάκι, με τὰ ἐπιπλά του, εἰς ἐρημικὴν κάπως ἐξοχὴν, ἀνάμεσα δάσους καὶ θαλάσσης, — ποῦ ἦτο πρὸ πολλοῦ τόνειρόν μου.

Ἀνέκαθεν ἀγαπούσα τὴν ἐξοχικὴν ζωὴν καὶ ἀπεστρεφόμενη τὴν διαμονὴν εἰς τὰς πόλεις, ὅπου ἡ κακολογία ἀποτελεῖ τὴν μόνην διασκέδασιν καὶ ὁ χρηματισμὸς τὴν μόνην ἀσχολίαν. Δὲν εἶχα γίνῃ καθαυτὸ μιάνθρωπος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πόλιν ἀκόμη ἐπρωτιμούσα τὴν μοναξιάν, τοὺς μακρυνοὺς περιπάτους, τὴν ἀνάγνωσιν, τὸν ρεμβασμόν... Ἐ, με τοὺς πιστοὺς αὐτοὺς φίλους — τὰ βιβλία, — με χαρακτήρα φύσει εὐθυμον καὶ υγείαν λαμπράν, πουθενά δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ στενοχωρηθῇ.

Ἄλλως τε εἰς τὸ Σαιν-Φιάκρ δὲν θὰ ἤμουν ἐντελὼς μένος. Θὰ εἶχα τὴν συντροφιάν τῆς γηραιᾶς μου Κάτελ, ἡ ἑποία με εἶχε μεγαλώσῃ, ἀντικαθιστώσα πλησίον μου, ὅσῳ ἦτο δυνατόν, τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου, οἱ ὅποιοι εἶχαν ἀποθάνῃ φεῦ! καὶ οἱ δύο πρὸ πολλῶν ἐτῶν.

Ἡ καλὴ αὐτὴ Κάτελ, ἡ ὁποία εἶχε μάλιστα καὶ μικρὰν τινα περιουσίαν, δύο φορὰς ἠρνήθη νὰ ὑπανδρευθῇ, διὰ νὰ μὴ «μ' ἐγκαταλείψῃ». Ἠξέυρε νὰ με διασκεδάσῃ, κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, με τὰ παρκαμύθια τῆς ποῦ ἔλεγαν γιὰ νεράιδες, καὶ με τρομακτικὰ ἰστο-

ρίας ληστῶν, ὅπως σήμερον με τὰς ιδέας τῆς, κάποτε ἀλλοκότους. Δὲν ἐγρίνιαζε ποτὲ παρὰ μόνον ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ τῆς ἦτο δὲ γνωστοτάτῃ εἰς ἀκτινα πέντε λευγῶν χάρις εἰς τὸ σκωτξέζικο σάλι τῆς καὶ εἰς τὴν γιγαντιαίαν ὀμβρέλλαν τῆς, ἀπὸ βαμβακερὴν ὕφασμα πρᾶσινοκίτρινον, ἡλικίας πενήντα ἐτῶν.

Τὸ σπιτάκι μας ἦτο μονόροφον, με δύο μόνον δωμάτια, τὸ ἰδικόν μου καὶ τῆς Κάτελ. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐχωρούσε τὰ βιβλία μου, ἔβλεπε δὲ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος πρὸς ἕνα ἄρκετὰ ὠραῖον κήπον, πέραν τοῦ ὁποίου εἶναι ο Ἔωκεανός, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ μόνου μας γείτονος, τοῦ ὁποίου ἡ ἄρκετὰ μεγάλη κατοικία εὐρίσκειτο ἀκριβῶς ἀπέναντι τῶν παραθύρων μου, σκεπασμένων με κιστὴν καὶ αἰγάκλημα.

Εἶχαμε λοιπὸν ἕνα γείτονα... Ἐφαίνετο ὀλίγον τι ἀγριάνθρωπος, διότι δὲν ἐξήρχετο ποτὲ. Ἐνα μῆνα καὶ πλέον ἐκατοικοῦσα ἐκεῖ χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶ οὔτε μίαν φορὰν. Ἄν κάπου-κάπου δὲν ἐβγαίνεν εἰς τὴν αὐλὴν ὁ γέρον ὑπηρέτης του, θὰ ἐπίστευα ὅτι ἡ γειτονικὴ οἰκία ἦτο ἀκατοίκητος.

Ἐμαθα τὸ ὄνομα τοῦ παραδόξου ἀνθρώπου χάρις εἰς τὴν φλυαρίαν τῆς κα-

Ἐσκηώθηκα διὰ νὰ καπνίσω μίαν πίπαν εἰς τὸ παράθυρον... (Σελ. 280, στ. γ')

λῆς μου Κάτελ. Ἐνα πρωὶ ἐγύριζεν ἀπὸ τὸ χωριό, ὅπου εἶχεν ὑπάγῃ νὰ ψωνίσῃ μερικά πράγματα, καὶ ἦτο καταφουρξισμένη.

Δὲν σὰς ἔφερα παρὰ λαρδί, αὐγὰ καὶ βούτυρο, μοῦ εἶπε. Δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ οὔτε κόττα οὔτε κοτόπουλο. Δὲν ἤθελαν νὰ μοῦ πωλήσουν οἱ μασκαράδες, οἱ ἄστιαυροί!

Ἄστιαυροί! ἦτο μία ἀπὸ τὰς συνήθεις λέξεις τῆς Κάτελ. Καὶ ὅταν ἦτο φουρξισμένη, μετεχειρίζετο κάτι τέτοιες ποῦ μόνῃ αὐτῇ τὰς ἐννοοῦσε.

Ἄυριο θὰ πάω εἰς τὴν χώρα ἐξηκολούθησε. Ἀλήθεια, ἔμαθα πῶς λέγονται οἱ δύο γείτονές μας. Ὁ ἀφέντης εἶνε βαρῶνος, ὁ βαρῶνος Ἐνορὶ, ἀπὸ στρατὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ. Ὁ ὑπηρέτης του, ναύτης ἄλλῃ φορὰ κι' αὐτὸς, ὀνομάζεται Ἐφφλάμ. Εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι, λένε, μὴ δὲν δίδονται κανένα. Θαλασσόλυκοι γέροι ποῦ ζοῦνε τὴν ἐτή μονιά τους.

Καὶ με τὸ συμπέρασμα αὐτὸ, ἡ Κάτελ ἐπέταξε διαμῆς τὸ περίημον σάλι τῆς καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἐπέρασε κάμποσος καιρὸς χωρὶς νὰ ἐξιχνιάσω περισσοτέρον τὴν χαρακτήρα καὶ τὰς ἐξείσε τῶν γειτόνων μου βαρῶνου. Ἐκτὸς τῆς ἐκουσίας κηθερξείας του, δὲν μοι εἶναι νὰ διαφέρῃ πολὺ ἀπὸ τοὺς κοινούς τῶν θνητῶν.

Μίαν νύκτα ὅμως, ποῦ με κατεῖχεν αὐπνία, ἐσκηώθηκα διὰ νὰ καπνίσω μίαν πίπαν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἡ ὠρὰ θὰ ἦτο ἐνδεκάμισο. Ἡ σελήνη ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν τῆς, ἐπάνω ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Ὁ αἶθριος οὐρανὸς ἐλαμποκοπούσεν ἀπὸ ἄστρα. Ἐμπρὸς μου ἐσελάγιζαν οἱ ἀστερισμοὶ τῆς Λύρας, τοῦ Κύκνου, τοῦ Δελφίνου, τοῦ Ὑδροχόου...

Τοὺς ἐθαύμαζα, ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔβλεπα καὶ πρὸς τὰ κάτω...

Ἀποτόμως, ἀλλὰ καὶ με προσοχὴν διὰ νὰ μὴ κάμῃν κρότον, ἐκλεισα τὴν γρίλλαν τοῦ παραθύρου μου. Ὁ βαρῶνος Ἐνορὶ εἶχεν ἐξέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας του.

Βεβαίως διὰ νὰ πάρῃ ἀέρα...

Τὸν ἐκύτταξα με περιέργειαν, τὸν κατεσκόπευα, χωρὶς νὰ συλλογίζομαι ἂν κάμνω ἢ ὄχι ἀδιακρισίαν. Τὰ ὀλίγα ποῦ ἤξευρα δι' αὐτὸν ἐκινούσαν ζωηρῶς τὸ ἐνδιαφέρον μου.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ γείτων μου ἄρχισε νὰ βηματίζῃ ἐπάνω, κάτω, με βῆμα βραδύ, με τὸ κεφάλι σκυμμένον, με τὰ χέρια ὀπίσω. Ἐξαφνα ἐσῆκωσε τὸ κεφάλι, ἔτεινε τὴν μίαν χεῖρα πρὸς τὴν σελήνην, ἡ ἑποία ἐσχημάτιζε φωτεινὴν αὐλάκα ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἔπειτα ἔπασε τὸ μέτωπόν του καὶ με τὰς δύο χεῖρας, ἐνῶ τὸν συνεκλόνηζε ῥίγος.

Ἐμεινεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός...

Ἐπειτα ἐφάνῃ συνερχόμενος, ὡς ἄνθρωπος ἐξυπνῶν ἀπὸ ἐφιάλην. Καὶ τὴν εἶδα νὰ πλησιάσῃ ἕνα πάγκον, παρὰ τὴν τοῖχον τῆς οἰκίας, καὶ νὰ καθήσῃ ἐκεῖ. Ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ ξανασηκωθῇ. Ἐπερίμενα ἕνα τέταρτον τουλάχιστον, καὶ βλέπων αὐτὸν πάντοτε εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν, ἀπεφάσισα νὰ ξαναπέσω εἰς τὸ κρεβάτι.

■

Ἐπέρασαν μερικοὶ μῆνες.

Ἐνα πρωὶ, μόλις ἐξύπνησα, ἡ γραῖα Κάτελ ἦλθε πρὸς ἐμὲ ταραγμένη, — πρᾶγμα ἄλλως τε ποῦ τῆς συνέβαινε συχνά.

Μπορέσατε λοιπὸν νὰ κοιμηθῆτε ἀπόψε, κύριε Ὑβῶν; — Περὶφημα, καλὴ μου Κάτελ, τῇ ἀπήντησα μειδιῶν... Καὶ σὺ ;...

Ἐγὼ! ἀνέκραξεν ἐγείρουσα τὰς χεῖρας με ὕψος ὀργίλης ἐκπλήξεως ἔγῳ!... ἔπρεπε νὰ ἤμουν κουφή, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ με τέτοια φασαρία!

Μὰ τί εἶνε; ἠρώτησα.

Τί σοῦ συνέβη ;

Ἄχ, θεῖ μου!... ἄχ, κύριε Ὑβῶν!... Ὁ βαρῶνος!... ἠρνήσθη κι' ἀναστέναξε εἰς τὴν αὐλὴ ὄρας ὀλοκλήρες!...

Μπᾶ; ἔκαμα συγκεκριμένως κάπως ἀπὸ αὐτὴν τὴν εἴδρην.

Μάλιστα, μάλιστα... ἔπειτα, τὸν ἀκούγα κάθε τόσο νὰ λέῃ: «δυσόμισυ χρόνια ἄχ!... καὶ ἄλλα λόγια, ποῦ δὲν μπόρεσα νὰκούσω...

Εἶνε φοβερό!... Στοιχηματίζω πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἐξόριστος!...

Ἐξόριστος; ἀνέκραξα γελῶν. Μὰ ὄχι, καλὴ μου Κάτελ, δὲν μπόρεῖ νὰ εἶνε ἐξόριστος, ἀφοῦ ζῇ ἐδῶ, εἰς τὸ τόπον καὶ εἰς τὸ σπιτί του, τόσα χρόνια τώρα... Δὲν εἶνε ἐξόριστος!...

Ἡ Κάτελ δὲν ἐνόησε καὶ ἐκούνησε τὸ κεφάλι τῆς.

Τί ἔχει νὰ κάμῃ! ἐδήλωσε με πείσμονα χειρονομίαν πάλι ὁ βαρῶνος αὐτὸς εἶνε ἄνθρωπος ποῦ δὲ μάρεσει καθόλου! Ὁ ἔχῃ κάμῃ κανένα κακούργημα, ἢ...

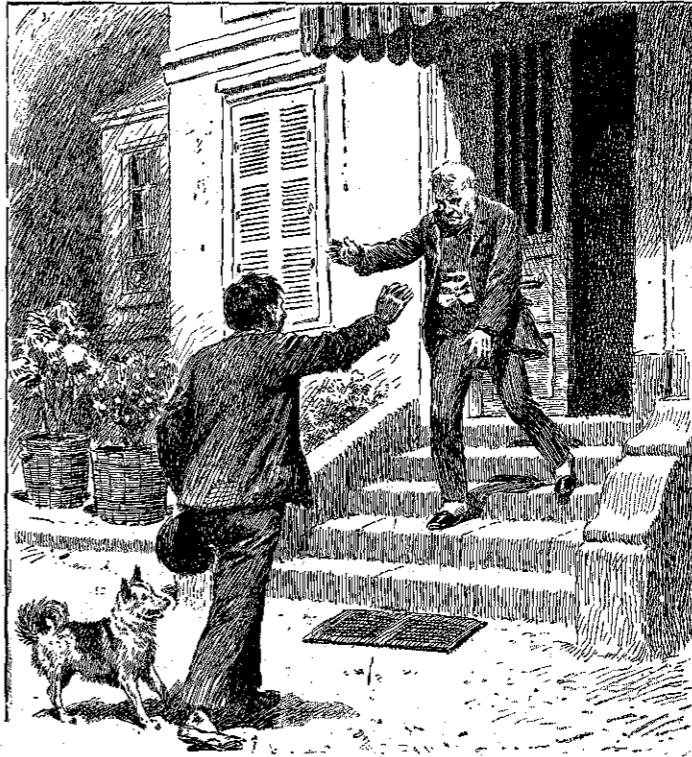
Ἐνωρίζω ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κάμω τὴν γηραιάν μου ὑπηρέτριαν νὰ λάξῃ γνώμην, δὲν ἐπέμεινα περισσοτέρον. Μοῦ ἤλθεν ὅμως ἔκτοτε ὁ πειρασμὸς νὰ κατασκοπεύω τὰ κινήματα τοῦ ἐξοριστοῦ γείτονός μου.

Τὴν ἐπαύριον, τὸ ἀπόγευμα, — χλιαρὸν ἀπόγευμα ἀνοιξέως, — περιπατῶν εἰς

τοὺς ἀγρούς, συνήτησα τὸν ἀγαθὸν ἰερέα τοῦ χωριοῦ, ὁ ὅποιος ἐπέστρεφεν ἀπὸ μίαν καλύβην τῶν περιχώρων, ὅπου εἶχεν ἐπισκεφθῇ ἕνα ἀσθενῆ.

Ἀγαπούσα νὰ συνομιλῶ με τὸν ἰερέα αὐτόν, ὁ ὅποιος εἶχε πολλὰς γνώσεις καὶ εἶχε ταξιδεύσῃ πολὺ. Ἀπὸ ἐπτὰ μνηδῶν ποῦ ἐκατοικοῦσα ἐκεῖ, δὲν παρήρηχο ἐβδομάς χωρὶς νὰ συναντηθῶμεν καὶ νὰ φλυαρήσωμεν ὀλίγας ὥρας, πότε εἰς τὸ σπιτί μου, πότε εἰς τὸ ἰδικόν του.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ἔφερα ἐπίτηδες τὴν συνομιλίαν εἰς τὰ θαλασσινὰ ταξείδια,

Ἐκούσα καθαρά τὴν φωνὴν τοῦ βαρῶνου... (Σελ. 281, στ. γ')

καὶ ἐπιτέλους ἀνέκραξα, ἀφοῦ ἐκαρτάδωκα τὴν στιγμὴν σχεδὸν εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας:

Ἀλήθεια!... ἔχω γείτονα ἕνα πρῶην ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ, καθὼς μοῦ εἶπαν. Καὶ — μεταξύ μας, αἰδεσιμῶτατε, — ὁ βαρῶνος Ἐνορὶ μοῦ φαίνεται πολὺ ἰδιόρρυθμος ἄνθρωπος...

Μόλις καὶ μετὰ βίας ἀπαντᾷ εἰς τὸν χαιρετισμόν μου, κάθε φορὰν — σπανιώτατα ἄλλως τε, — ποῦ θὰ τύχῃ νὰ συναντηθῶμεν... Τί ιδέαν ἔχετε σεῖς ;...

Μήπως εἶνε... λιγόνκι χαλασμένο τὸ κεφάλι του ;...

Ὁ γηραιὸς ἐφημέριος ἐφάνῃ στενοχωρηθεὶς κάπως ἀπὸ τὴν ἐρώτησίν μου καὶ με δισταγμόν μοῦ ἀπήντησεν:

Ὁ κύριος Ἐνορὶ δὲν εἶνε διόλου τρελλός... Εἶνε μόνον ἕνας ἄνθρωπος πολὺ-πολὺ δυστυχής... Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ περισσοτέρα.

Καὶ μετ' ἀσημάντους τινὰς λέξεις

περὶ τοῦ καιροῦ, ὁ ὅποιος ἠπεῖλει βροχὴν, ὁ ἰερεὺς μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἀπεμακρύνθη σιωπηλῶς.

■

Δὲν ἦτο μόνον βροχὴ, ἀλλὰ φοβερὰ θύελλα, με χάλαζαν, με ἀστράπας καὶ με βροντὰς. Ἐξερράγη τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ διήρκεσεν ὀλοκλήρους ὥρας. Δὲν ἤμπόρεσα νὰ κλείσω μάτι ἐμὴ πολὺ ἀργά, ἐνῶ ἔξω ἐπίπτεν ἀκόμῃ βροχὴ ραγδαιοτάτῃ. Καὶ ἐν τῷ μέσω τοῦ κρότου, τὸν ὅποιον ἀπετέλουσαν οἱ πίπτοντες κρουνοὶ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου, ποῦ διεδέχθη κατόπιν τὴν βροχὴν, ἤκουσα καθαρά τὴν φωνὴν τοῦ βαρῶνου — βεβαίως ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ βαρῶνου, — ἡ ὁποία οὐρλαίξε:

Ἄχ! αὐτὸς ὁ κεραυνὸς νὰ τὸν κάψῃ!

Συγχρόνως ὁ Ἐφφλάμ, ὁ ὑπηρέτης του, ἀπεκρίνετο:

Μὴ, καπετάνιε μου!... ἔσχαστε!... μῆπτε μέσα!... πηγαίνετε εἰς τὸ κρεβάτι σας!

Ἐπειτα αἱ φωναὶ ἀπεκοιμήθησαν με ὄλον τὸν θόρυβον τῆς θύελλης.

Παρήλθον πολλοὶ ἡμέραι χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτοῦ μόνον, τὸ ὅποιον μαρτυρεῖ ὅτι κατεσκόπευα κάποτε, καπνίζων τὸ βράδυ εἰς τὸν κήπὸν μου, χωριζόμενον ἀπὸ τὸν κήπον τοῦ γείτονός μου διὰ λεπτοῦ μόνον φράκτου.

Ὁ Ἐφφλάμ, κυνηγῶν σαλιγκάρια, ἐτερέτιζεν ἕνα τραγουδάκι τῆς πατρίδος του:

Ἡ σιερὴ ἴνε αὐτὴ ἡ μέρα Ὄπου μένω ἐντὶ Βρετανίῃ Ἡ καλὴ μου ἡ μητέρα Φεῖνω κι' ἄς μὴ με ἐξαῆν!

Ἐξαφνα βλασφημία ἀντήχησεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ βαρῶνου:

Θὰ σπαῖσῃς τελοσπάντων, παλῆσκυλο, καὶ θὰ ἔλθῃς μέσα ; ἔ ;

Ὁ Ἐφφλάμ δὲν ἀπεκρίθη, ἤκουσα ὅμως τὰ βήματά του συρόμενα πρὸς τὴν οἰκίαν.

Οὔτε ἐγὼ οὔτε ἡ Κάτελ δὲν εἶχαμεν ἀναλλάξῃ ποτὲ λέξιν με τὸν βαρῶνον Ἐνορὶ, τὸν ἀλλόκοτον ἄνθρωπον. Ἐμμελλεν ὅμως νὰ λάβωμεν γρηγόρα δειγμά τῆς εὐγλωττίας του.

Τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα τρώντι, ἡ Κάτελ, εἰς τὸν κήπον πάλιν, ὅπου ἐπεριπατοῦσα μετὰ τὸ γεῦμα, κατὰ τὸ σύνηθες, μ' ἕνα βιβλίον εἰς τὸ χέρι, ἦλθε νὰ μοῦ ὀμιλήσῃ δι' ἕνα ὀρνιθῶνα καὶ

δι' ένα περιστεριώνα, ή κατασκευή των όπτιών είχαν αρχίση από τής πρώτε- ραίας.

- Τι λέτε, κύριε; με ήρωτησε.
- Γιατί τ' πράγμα;
- Λέτε να τριγυρίσω με κάγγελα τ' όκοττέτσι;
- Όπως αγαπας, καλή μου Κάτελ. Μά γιατί τ' όση πρόβλεψη;
- Μα... πώς; δεν τ' καταλαβαίνετε; για τούς κλέφτες τούς άσπαθούς!...

(Έπεται συνέχεια) Κίμων Αλκιίδης

ΤΑ ΚΟΛΥΒΑ

Κεφάλαιον του Ψηφιστή Βαρεία βαρεία ή κάμπαντ Κιαι υστ'αγμένους ο παπας Τ'όν δ'εθρο του αρχιγι...

Σ' ένα τραπέζι ξύλινο Δίχως κανένα ξάρτι Ρηχό ένα πιάτο κ'όλυβα Στή μέση καρτέρεϊ, Δίπλα του άνδρός τής τ' όνομα Σ' ένα σιχ'ροχάρτι Και πάρα περα ένα μικρό Πεντάβιβρο κ'ερί.

- Σήτε, παιδιά, τ' όλυβα Στήν έκκλησιά τ'εχάτοι Ναση ή ψυχή του δύστυχου Πατέρα ούς δ'ροσιά.
- Πεινάμε μάνα, δόσε μάς Πρώτα να φάμε κάτι Κ' ύστερα πάμε τρέχοντας Κ' οι δυο στην έκκλησιά.

- Άπ' τ'ο καρβέλι τ'ο στερνό Τρεις φέτες έχουν μείνει, Φάτε τις δυο κι' άρισετε Σ' έμε την πιο μικρή. Κι' αν δεν χορτάσετε μ' αυτές Φάτε, παιδιά, κι' εκείνη. Είνε στεγνά τ'α χείλη μου Κ' ή γλώσσά μου πικρή.

Τρώνε τις δυο, τρώνε τις τρεις Μ' άχορταγο τ'ό στόμα Και δεν άφίνουν ψήνολο Να πέση χάμο εκεί.
- Μάνα, ήταν λίγο τ'ο ψωμί, Μάνα, πεινάμε άκόμα, Μάνα, πώς θέλεις ναβγωμε Στο δρόμο νηστικοί;

Θωρεί ή φτωγή τ'ό κ'όλυβα Κι' άθελα ψιθυρίζει:
- Βουβάσου, πόνε, μέσα μου Και θλίψη περισσή!
- Έδωκα γ'ω τή φέτα μου Κι' ή πείνα με θερίζει, Δόσε, πατέρα δύστηνε, Τ'ά κ'όλυβά σου έσύ...

Κι' άπλόνοντας τρεμουλιαστά Χλωμό κι' άσπρο χέρι, Παίρνει κι' άνάβη τ'ο κερί Με θλιβερή καρδιά, Μοιράζει και τ'ά κ'όλυβα Σε δυο μονάχα μέρη, Και λέει άναστενάζοντας: Χορτάσετε, παιδιά!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΘΗΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

- Δεν είμαι τίποτε μεγάλο...είμαι ή τελευταία σκλάβά τ'ού τέπου μου. Τι λέγω ή τελευταία;... Η πιο ταπεινή, ή πιο περιφρονημένη απ' όλες. Γιατί έ- χαμα έγκλημα και με κατεδίκασαν εις θάνατον.

Έστάθη όλίγον και έπειτα προσέθεσε: - Και τώρα που σου εφάν'ρωσα ποιά είμαι και τί μίσος με κατατρίχει, τ'ώ- ρά που ζεύρεις πώς είμαι σκλάβά χωρίς άξια, και πώς για μένα δεν θ'ά σου δώσουν τίποτε, καμμιά τιμή, κανένα π'ράγμα;—θ'ά παύσης πια να με περι- ποιήσαι και να με καλομεταχειρίζεσαι; γιατί δεν έχεις κανένα συμφ'ερ'ον.

Έστρεψε την κεφαλήν περιλύπως π'ρός τ'ο μικρόν άραπί'πουλον, τ'ό όποιον έπαίξε με τ'ά κάγγελα του φράκτου και έτείνε τ'ο χεράκι του π'ρός την αίχμη- λωτόν:

- Δέ θ'ά φας αυτή τή γαλέττα μου, δυστυχισμένο παιδί! ειπε' γιατί δεν έχω τ'ο δικαίωμα να βρω από έδω-μέσα να σου τή φέρω, και ή γίγας τ'ου Γουμίρη δεν θ'ά ένοχληθ'ή για να ευχαριστήση μια πτωχή σκλάβά σαν έμέ.

Τ'ο βασιλόπουλο δεν άπεκρίθη... Έγύρισεν όμως, έσήκωσε τ'ο ψωμί που ήτο χάμο, διευθύνθη π'ρός τ'ο παιδί, και σούψας του τ'ο έβαλε ε'τό χέρι του. Έπειτα επέστρεψε σιγά π'ρός την αίχ- μάλωτον. Διά πρώτην φοράν εκείνη τ'όν εκύτταξε κατά πρόσωπον και κατέπι τ'ο ειπε με μειδίαμα:

- Με λένε 'Ο'Δάλια.
- Τ'ο ήξευρα, άπεκρίθη εκείνος, πώς θ'ά είχες τ'ο ευμορφο όνομα κανενός λου- λουδιού.

Μετ' όλίγον έξηκολούθησε: - Άλλά εκείνο που μάρσει περι- σσότερο σε σένα, εινε τ'ο θάρρος σου και ή θ'ίλησίς σου' εινε ή άνδρεία σου ε'τ'έν πόλεμο, ή τόλμη σου ε'τή μάχη, ή γεν- ναιότης σου ε'τήν προσβολή, και ή καρ- τερία σου ε'τ'έν τ'ον και ε'τό θά- νατο. Και εινε προπάντων ή παράξενος τρόπος που σκέπτεσαι, που όμιλείς και που κρίνεις. Υπάρχει σε σένα κάτι τι που δεν τ'ο έννοώ, που με άναστα- τώνει, αλλά που θαυμάζω.

- Ό,τι καλό έχω, δεν προέρχεται από έμέ, άπεκρίθη εκείνη.
- Από ποιόν λοιπόν;
- Από εκείνον που τ'ά μάτια μου άναζητούν μακριά, εκει-κάτω, πίσω από τ'ο ποτάμι. Από εκείνον που μου τ'ά ε- φανέρωσε, μου τ'ά έδίδαξε όλα!

- Ποιός εινε λοιπόν ή περίφημος

αυτός πολεμιστής, ή γίγας, ή κολοσσός τ'ής άνδρείας; και τ'ής ικανότητος; που κατώρθωσε να σε κατακτήση;

- Δεν εινε ούτε πολεμιστής, ούτε κυνηγός; και τ'ο σώμα του εινε άχαμνό σ'έν τ'ού μικρο ζαρκαδιού.

- Ά, ωραία έκλογή έκαμες, μά την αλήθειά!

- Ό,τι καλό έχω μέσα μου, εινε άμυδρά άντανάκλασις τ'ού καλού που έχει μέσα του εκείνος. Και τ'ά έργα του εινε θαυμάσια όπως οι στοχασμοί του... Μά δεν μπορείς να έννοήσης... Όυτε έγώ δεν έννοούσα πριν μου έξηγήση εκείνος...

- Και τί θέσι έχει ε'τους δικούς σου;
- Δεν άνήκει εις τ'ους ανθρώπους τ'ής φυλής μας. Εινε άνώτερός από αυ- τούς, όπως ή πευκος εινε άνώτερος από τ'ο καλάμι. Εινε Λευκός. Εινε ή άφέν- της μου. Εινε ή κύριος Τζάκ!...

Έπρόφερε τ'ας τελευταίας λέξεις με ύφος σεβασμού και θαυμασμού, τ'ό όποιον έκαμε τ'ο βασιλόπουλο να πάρη ύφος σαρκαστικόν και να ύψωση τ'ους ώμους του περιφρονητικώς.

- Γι' αυτόν, έξηκολούθησε ή 'Ο'- Δάλια θέλουσα να εξαλειφή την ειρω- νείαν και να δώση δείγματα τ'ής άφο- σιωσείας τ'ής, — γι' αυτόν έταξείδευσα με τ'ους Παγουμ'ηδες που σκοτόνουν και τρώνε όσους δεν εινε από τή φυλή τους. Γι' αυτόν άφήρησα τ'έν κίνδυνον τ'ών θηρίων, ε'τό άγριο δάσος, κ' έπήγα στη μάγισσα, που εινε άγριώτερη από τ'ά θηρία, και τ'ής έπήρα τ'ο μυστικό τ'ής, κ' έγύρισα με σώμα καταξοχιμμένο από τάγκάθια. Γι' αυτόν τελοςπάντων έκα- μα τ'ο έγκλημα και με κατεδίκασαν εις θάνατο.

- Γι' άγάπη του έκαμες όλ' αυτά; και σε άφισε να τ'ά κάμης; Έπολέμη- σες εναντιον τ'ού έχθρου, και δεν ήταν κ' εκείνος ε'τό πλευρό σου; Σε άρπαξα και δεν ήλθε να σε άποσπάση από τ'ά χέρια μου; Ά, τ'έν δειλό!...

Η 'Ο'Δάλια που ήτο ύποχρεωμένη να κάθεται σταυροπόδι όλην τήν ήμέραν, μόλις ήκουσεν αυτ'ας τ'ας λέξεις άνεπή- θησεν ως δι' έλατηρίου. Έρρίφθη κατά τ'ού αυθόδους και ήτοιμάσθη να τ'έν κτυ- πήση. Άλλ' άμέσως εκρατήθη λέγουσα:

- Όχι! ή κύριος Τζάκ δεν θ'ά τ'ο ήθελε.

- Ό κύριος Τζάκ; ειπεν ή νέος περιφρονητικώς. Πάλι ή κύριος Τζάκ; Ό Λευκός σου! Έγώ τ'έν μισώ!

Η 'Ο'Δάλια ένόησε ότι ειχε παραβή τ'όν αυστηρόν νόμον, ή όποιος επιβάλλει άνιησιαν εις τ'ους αίχμαλώτους. Άνέ- λαβε τήν θέσιν τ'ής εις τ'ο μικρόν τετρά- γωνον γής, τ'ο προωρισμένον δι' αυτήν.

Έπειτα ειπε με γλυκύτητα και καλωσύ- νην, ως να όμιλούσε καθ' έαυτήν:

- Δεν ξέρει!...Δεν μπορεί να ξέρη!... Και τ'ά μάτια τ'ής εστράφησαν πάλιν

π'ρός τ'ο μέρος τ'ής πατρίδος τ'ής και τ'ού Τζάκ.

- Δεν ξέρω!... ύπέλαθεν ή υίος τ'ού Γουμίρη ύψόνον τ'ους ώμους. Έκεινο που ξέρω εινε πώς ό,τι κι' αν σου κά- μω, δεν θ'ά μου χρωστ'ες καμμιά χάρι.

Έτσι που έρχομαι να μιλω μαζί σου και να σου γλυκαίνω τή θλίψη τ'ής αί- χμαλωσίας, κινδυνεύω να προκαλέσω τήν όργη τ'ού πατέρα μου. Τις βουρδου- λίες που με διατάζει να σου δίνω κάθε μέρα, για να σου άποσπάσω τήν όμολο- γία, θ'ά τις έτρωγα έγώ έχατογταπλά- σεις, αν ή βασιλ'ης έμάθαινε τί κάνω κοντά σου. Και για τ'ο ευχαριστώ δεν έχω παρά τήν άδιαφορία σου. Π'ρό όλί- γου, λίγο έλειψε να με κτυπήσης.

- Συχώρησε με! μετανοώ!...
- Σου εινε όλωςδιδόλω άδιάφορο, ειτε έρχομαι ειτε φεύγω. Μόλις και μετά βίας με κυττάξεις. Καμμιά φορά σου μιλω και δεν μου άποκρίνεσαι. Όυτε καν με άκους. Ό γυιός τ'ού Γουμίρη σε άνησυχεί όλιγώτερο από τή γρηά που περνά, από τ'έν πληγωμένο που κάθεται στην καλύβα ή από τ'ο παιδί που ζητιανεύει.

- Γι' αυτό τ'ου Γουμίρη, ειπεν ή 'Ο'- Δάλια, άποδιώκουσα με μίαν χειρονο- μίαν τ'ας σκέψεις τ'ής και άποφασισμένη να τ'ας άπομακρύν'η ευχαριστώ για τήν καλωσύνη που δείχνεις σε μια ταπεινή σκλάβά σαν κ' έμέ. Τι γυρεύεις απ' αυτή;

- Να εινε έδω...και όχι εκει-πέρα.
- Θα προσπαθήσω, άπεκρίθη ή 'Ο'- Δάλια. Και ή νέος άπεμακρυνθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.
Η 'Ο'Δάλια νικήτρια.

Τήν επαύριον, όταν ή υίος τ'ού άρ- χηγού-βασιλέως έπανήλθε, πρώτη ή 'Ο'Δάλια τ'ού όμίλησε.

- Πώς σε λένε; τ'έν ήρωτησε.
- Γκα'Ντού.
- Που θ'ά π'η;
- Καλός και γενναίος.
- Μου άρσειε τ'ο όνομα που σημαί- νει «καλός και γενναίος».

Και ή Γκα'Ντού άπήλθε μειδιών. Έπανήρχετο καθημερινώς. Και κάθε φοράν ή 'Ο'Δάλια συνωμιλούσε μαζί του. Άλλά δεν τ'ώ έλεγε πλέον τίποτε από εκείνα που πριν τ'έν ένοχλούσαν.

Άπεναντίας—και ή Γκα'Ντού τ'ο άντε- λαμβάνετο αυτό,—έπροσπαθούσε να τ'έν ευχαριστη.

Μίαν ήμέραν, τ'ο βασιλόπουλο ήλθε και τήν έπλησίασε τ'ισον σιγά, ώστε εκείνη δεν ήκουσε τ'έν κρότον τ'ών βη- μάτων του. Και πριν άνοιξη τ'ο στόμα τ'ής, ή Γκα'Ντού τ'ής ειπε:

- Τώρα να, πριν απ' αυτή τή στιγμή που σου μιλω, τί συλλογίζοσιν; Δεν είναι τήν κεφαλήν, δεν μετέ-

βαλε καν την διεύθυνσιν τ'ού βλέμμα- τός τ'ής. Έξηκολούθησε τ'όν ρεμβασμόν που έκαμνε, και ειπε:

- Τους βλέπω όλους τριγύρω του. Δοκιμάζει τ'α πρώτά του βήματα...άργά, σαν μαρ'ό παιδί... Στριξεται επάνω τους. Ό πατέρας του δεξιά, ή μητέρα του άριστερά, και ή Μαγδαληνούλα από πίσω. — Ποιός; για ποιόν λές;

- Για 'κεινο! για τ'όν άρρωστό μου! Για τ'όν κύριο Τζάκ βέβαια!

- Πάντα! αιώνίως αυτ'ος ή κύριος σ'τό νου σου!... Τ'ο ξέρω καλά! θέλεις να γατρευθ'η, για να τ'έν πάρης άνδρα!

- Άνδρα! έγώ; άνεκραξεν ή 'Ο'- Δάλια, εκβάλλουσα γέλωτα ήχηρόν. Έγώ να παντρευθ'ό τ'έν κ. Τζάκ; Καυ- μένε Γκα'Ντού, δεν ξέρεις τί λές. Μά π'ες μου ή βάτραχος που πηδά στους βάλτους φαντάζεται ποτε να παντρευθ'ή ένα λιοντάρι; τ'ο σκουλήκι που σίρνε- ται σ'τό χώμα και τ'ο πατά; μπορεί να πάρη τ'όν β'αν τ'ών δασών; και ή μυίγα τ'έν άετόν τ'ών όρέων;

- Όχι! συ δεν είσαι ούτε ή βάτρα- γος που πηδά, ούτε τ'ο σκουλήκι που τ'ο πατούν, ούτε ή μυίγα που τρίζει. Είσαι ή 'Ο'Δάλια.

- Είμαι τόσο μακριά από τ'έν κύριο μου, όσο είσαι συ από τ'όν ήλιο. Δεν ξέρεις ποιός εινε ή κύριός μου και ποιά εινε ή οικογένειά του. Δεν είμαι άξια ούτε να τ'όν υπηρετώ γονατιστή. Ό άν- δρειότερος, ή δυνατότερος Μαύρος δεν εινε παρά μια πέτρα μαύρη μπροστά 'ς ένα Λευκό σαν κι' αυτόν.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
Τόμοι 14 (οι έξής: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) π'ρός φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικώς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ή 10ος πλησιάζων να ε'ξαντληθ'η) φρ. 10

Τόμοι 8 οι έξής: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) π'ρός φρ. 2,50 έκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1906)
Τόμοι 5: τ'ών ετών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ών έκαστος τιμάται:
"Άδελος φρ. 3 ταχυδρομικώς 3,50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7: τ'ών ετών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστος τιμάται:
"Άδελος φρ. 7. Χρυσόδ. φρ. 10.

Τόμοι 3: τ'ών ετών 1906, 1907 και 1908, ών έκαστος τιμάται:
"Άδελος φρ. 8. Χρυσόδ. φρ. 10.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό πενταστής Γώγος έρωτά τή μηριά του:
- Η κοιλιά μου, μαμιά, τί έχει μέσα;
- Άντράκια, παιδι μου.
Και ή Γώγος μετά μικράν σάεψιν:
- Μπα; Και ποτε τ'ά φαγα;

Έστάλη υπό τ'ού 'Απόλλωνος
- Τι θ'ά π'η «λιτόν» φά;
- Έρωτούσε ή Αιλή
Τ'ο μικρό τ'ής άδελφ'ό,
Παύκανε τ'ο διαδασμένο
Και εκίνους σ'τή στιγμή:

- Νά, τ'ής λέει, τ'ο μη δ'εμένο.
Έστάλη υπό τ'ού 'Αθανασίου Διάκου

ΑΛΛΗΘΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ...

ΕΦΥΓΕΝ από τ'ας 'Αθήνας, όπου άφισε τ'ας καλλιτέρας έντυπώσεις, ή αγαπητή μου Δίγνατι Βασιλόπου. Πηγαίνει εις τ'ά Κό- θηρα, τήν πατρίδα τ'ής μητέρας τ'ής, να πε- ράση τ'ο ύπόλοιπον τ'ού όρους. Καλήν δια- μονήν λοιπόν και καλήν άντάμωσιν.

Υπερασπισιά τ'ού 'Εθ'νου, εινε δυνατόν να σου άπαντώ «πάντα εν εκτάσει», όταν τ'όσοι περιμένουν τήν σειράν των; Άμα άρ- χίσω να δημοσιεύω νέας συστάσεις άπόρων, τότε θ'ά ιδής και τήν ιδίχην σου.

Έτσι φαίνεται, Πιόταρχε Νέμε, όλ' αυτ'ά εινε άποτελέσματα τ'ής ζήτησης. Άμα δροσίση όλίγον ή καιρός, και ή φίλοι μας ή Τουρκοί θ'ά ήσυχάσουν. Η έπιστολή σου φρασιότατη.

Έθιβάσα διά τ'ους σειρομ'ους σας εις τ'ας εφημερίδας, Μεταγχολική Όνειροπόλη. Τί φοβάρ'ον!... Όσομ'ότα συγχαρητήρια διά τ'ους εύτυχέις άραβ'όνας τ'ής άδελφ'ής σου. Και 'ς τ'ά δικά σου! Μή με ξεχνάς όμως τ'ισον καιρόν.

Ναί, Άρχιεπίσκοπε Γερμανέ, έλαβα τ'ο πρώτον φύλλον τ'ής εφημερίδος σου κ' ευ- χαριστήθηκα πολύ, διότι απ' όλα ειχε. Έν τ'ούτοις σου λέγω ότι μ' ευχαριστούν περισ- σότερον ή κοιναί έπιστολαί, που δεν έχουν τύπον εφημερίδος.

Σε συγγαίρω διά τ'ας λαμπράς αυτ'ας εφε- τάσεις εις τ'ά γαλλικά, Ζήτω ή Πατρίς. Άλλά και ή περιγραφή των φρασιότατη και έπίσης αξία συγχαρητηρίων.

Πώς τ'ο έπαθες, Άθανάτος Έλλάς, να σου γράψης;... Θα έσυλλογίσθης ότι ήτο κ'ριμα να με άφινης τ'ισον καιρόν χωρίς τήν από- λασιν των έπιστολών σου! Ό κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί πολύ διά τ'α καλά σου λόγια.

Κ' έγώ τραλλίζομαι, Άργουά Πανσέλη- νος, διά τ'α σπίατα που έχω ανείραν θέ- αν. Κ' έμεις από τ'ο δικό μας, επάνω, βλέ- πουμε όλην τήν Άττιχ'ην. Τ'ο περιοδικόν περι τ'ού όποιου μ' έρωτάς, διεκόψε τήν εκ- δασιν του.

Έτσι λοιπόν, Ινκογινο ήλθες εις τ'ο Γρα- φείον μου, Δούξ τ'ής Σπαρτης; Διατί δ'εμ'ας ειπες τ'όνομά σου, να σε γνωρίσωμεν; Καλή και ή συστολή, αλλά να μη φάνη εις υπερ- βολήν. Όλοι σε άντασπάζονται.

Η φράσι περιγραφή τ'ού χωριού σου, Πι- σις-Πατρίς, μ' έκαμνεν π'ω: "Άχ, άς ζωύσα εκει, μέσα σ'τά δένδρα και 'ς τ'ά νερά!... Άλλά πώς νάρισω τ'ας 'Αθήνας; Άλλά πε- ριοδικά κάμουν παύσεις: έγώ δεν άναπαύομαι ποτε.

Πολύ καλά θ'ά κάμης, Άνακρέων. Άφού σου έδωσαν δύο όνόματα, Ιωακείμ και Ιωάν- νης, και άφού δι πρόκειται πλέον να γίνης παπάς, άς επικρατήση τ'ο Ιωάννης, τ'ό όποιον εινε κοσμικώτερον. Γιάννης λοιπόν εις τ'ο έξής και όχι Γιακίμης.

Ό κ. Φαίδων ευχαριστεί θερμώς όσους

τὸν συνεχάρησαν διὰ τὴν διάσωσιν τῶν μικρῶν τοῦ θυγατέρου. Τὸς πληροφορεῖ δὲ ὅτι τὴν ἡμέραν καὶ ἡ Λουλούκα εἶνε ἐντέλως καλά, προχθὲς μάλιστα ἐνεγράφησαν καὶ εἰς τὴν Διάπλαιν (δωρεάν) καὶ ἐπῆραν καὶ ψευδώνυμα...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Χρυσὸ Παγῶνι κ. (Κ. Ξ.) Χρυσὴ Μάσκα, κ. (Λ. Ξ.) Δωδωνάϊος, α. (Α. Α.) Ὀρμητιὸς Χειμαρῶος, α. (Κ. Α.) Ἐδθμος Κόρη, κ. (Σ. Κ.) Ἐδθγενὲς Ἰδανικόν, α. (Κ. Π.) Κρητικὸν Πέλαγος, α. (Α. Κ.) Κρανὴ Ἀναλία, κ. (Κ. Θ.) Μοσχοναθρομένη, κ. (Κ. Λ.) Πλάτωνος Ἰωαννίνων, α. Ρεῦμα τοῦ Ἑλλησπόντου, α. Σιαγὼν Δρόσον, α. (Α. Κ.) Μονημοῦρα, κ. (Μ. Λ.) Νίκη τοῦ Παιωνίου, α. (Δ. Τ.) Τροχόμυνο Νερό, α. (Θ. Δ.) Ἐρημος Σαχάρα, α. (Ε. Δ.) Νήσος τῶν Σεισηνῶν, κ. Ὁσία Μαρία, κ. (Δ. Α.) Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, κ. (Χ. Η) Ποιμικὴ Κόρη, κ. (Α. Η.) Ποιμικὴ Ράβδος, α. Σαουδαῖος Ἀνθρῶπος, α. (Κ. Κ.) Ρεῦμα τῆς Προποντιδος, κ. (Ι. Η.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἡρώϊς τοῦ Μεσολογγίου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὁδὲμα πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συν- οδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς πρώτας λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἢ ἑξῆς.— Πρωστίνων μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ- δώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Πρωτά- σεις μὲ ὄνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα καθαρῶς, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδω- σεν εἰσὶν οἱ προτείνοντες.]

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ Ταπεινὸς Κύριος (0) μὲ Ὀνειρεμένη Πα- τριδα, Ζήτω ἡ Διάπλαισι, Κόρη τῶν Κυμά- των, Ἀδελφίδα, Αἰγιόχημα, Ἀνοικτιόμα- ρον Ἀρσακίδα, Μαραμένη Γαροῦριαν, Φίλιν Τοῦ.

Ἡ Διάπλαισι ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ταπεινὸν Κύριον (διὰ τὸ ὠρολόγιον, ὃ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως) Παλλάδα (σοῦ ἤρεσε τὸ θέμα τοῦ Διαγωνισμοῦ; εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναι) Ἰονιάδα (ὃ Ἀζαρίας σ' ἐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ κολα- κευτικά ποῦ γράφεις τὸσον ὠραία λοιπόν κωπηλατεῖ ἡ Ἑλληνικὴ Θεότης; εὐγὲ τῆς!) Παλινγενεῖαν (σὲ συγχάρω διὰ τὸν προδι- βασμὸν καὶ περιμένω) Ἐλισσοφόρον Ση- μαίαν (βραβεῖον ἔστειλα) Διώραγα τοῦ Σουεῖς (ναι, μοῦ ἤρεσε) Ἀντίβαν τῶν Καρχηδόνιων (ἐλπισμένως ὅτι μοῦ εἶχες παραγγεῖλη νὰ στέλλω τὸ φύλλον σου εἰς Βατοῦμ;) Ζα- παῖδα (σὲ περιμένω) Ἐξόριστον Βασιλεῖαν (ἐλήθησαν) Κόρη τῶν Κυμάτων (ὠραία αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἴηρον) Ρήγαν Φεραῖον (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ γράψε μου) Μικρὸν Κοπηλάτην (εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναι χαίρετίσματα) Ἐδανθίαν Δουκάκη (τόμους ἔστειλα) τι χαριτωμένον τὸ γράμμα σου ἰδὲ εἰς τὰς ἐγκρίσεις τῶν ψευδωνύμων, ἂν ἔχη κ. ἢ α. καὶ θὰ ἐνοη- σης) Δάτην τοῦ Ὁραίου (φαντάζομαι τί θαυμασία θὰ ἦτο ἡ νύκτα μέσα εἰς τὰ ἐρεί- πια τῆς Ὀλυμπίας! μάλιστα δι' ἕνα Δάτην τοῦ Ὁραίου!) Ἐλαφὸν τῆς Αἰγύπτου (ἡ ὅποια θὰ μείνῃ ἐσωτερικὴ εἰς τὸ Ἀρσάκειον καὶ ἔτσι θὰ τὴν ἔχω ὅλον τὸ ἔτος πλησίον μου, τί χαρὰ!) Ἀπόλλωνα (ὠρασιότατὴ ἢ περιγραφή σου) Φυσιολόγητα κτλ. κτλ.

Εἰς τὰς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ἰουλίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλόστοντες κατοικίαν συνδρομη- ταί, παρακαλοῦνται, διὰ τὴν μὴ παραπί- πτη τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέ- σως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τα- νίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει- ραιῶς μέχρι τῆς 11 Ἀυγούστου ἐν τῶν Ἑ- παρχιῶν μέχρι τῆς 22 Ἀυγούστου ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 7 Σεπτεμβρίου.

337. Δεξιόγραφος Τὸν παλαιὸν Φιλόσοφον Διὰ νὰποτελειώσω, Σπαθίαν δεινὴν ἠθέληγα Στὸ στήθος νὰ τοῦ δώσω. Καὶ ὅμως δὲν ἀπέθανε Μ' αὐτό, δὲν ἀνήσθη. Ἄλλ' εἰς θεὸν καὶ στρατηγὸν Ἀμέσως διηρέθη.

338. Στοιχειόγραφος Μῖς ἐκ τῶν αἰσθησεων Ἄν κόψης τὸν λαμόν, Ὅθ' εὐρεθῆς εἰς ἔρημον Κ' εἰς τόπον γλοσρόν. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰγκλῶν

339. Πολλαπλοῦς Μεταγραμματισμός. Ἄν μέλους σου ἀλλάξῃς Ἐξάνις τὸ κεφάλι, Ἐξῆς λέξων ἄλλων, Ἀμέσως θὰ προβάλλῃ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου Ἀπόλλωνος

340. Τονόγραφος. Μίαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος Ἐὰν δευτονήσῃς, Ἀνθρώπων χωρὶς ἔργον Ἐμπορὸς σου θάπαντήσῃς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κοπηλάτου

341. Σῆμα τῆς Διαπλάσεως. * * * * *

Νάντικασταλοῦ οἱ ἀστερίσκοι διὰ γρα- μάτων οὕτως ὥστε νὰναγινώσκεται: εἰς τὸ Δ: κάτω ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, δεξιὰ γεωμετρικὸν σῆμα, ἀριστερὰ ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὸ Π: ἄνω Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, δεξιὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀριστερὰ πόλις τῆς Μακεδονίας. Εἰς τὸ Τ: καθέτως ἀνωκυρία, ὀριζοντίως ἐπίσημα. Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πολλάτου τῆς Ἐρήμου

342-344. Μεταμορφώσεις. 1.—Ὁ οἶνος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ζῦθος. 2.—Ὁ ζῦθος διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ζάλη. 3.—Ἡ ζάλη διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μέθη. Ἐστάλη ὑπὸ Ἄντ. Μ. Πέππα

345. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος. Τὸ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ- ξων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν Στρατηγὸν Ἀ- θηναῖον τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύ- τερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, διάσημον Ἐπιστάμημα τῶν νεωτέρων χρόνων: 1, Νήσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Πτηνὸν ἀρπα- κτικόν. 3, Ὄρος τῆς Ἀσίας. 4, Φόρμα. 5, Ἄνθος τοῦ ἀγροῦ. 6, Κριτὴς τῆς Ἀγ Γραφῆς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερακτιστοῦ τοῦ Ἐθνους

346. Μικτόν. η - π - ε - κ - κ - ρ - γ - ζ - Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παγοδρόμου

347. Γρίφος. ἐνεῖς ἐνεῖς . . . ὦ ἐνεῖς ἐνεῖς . . . ὦ Μ' ὄλη . . . ἐνεῖς ἐνεῖς . . . ὦ ἐνεῖς Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδεόδου

[Τέλος τοῦ 114 Διαγωνισμοῦ. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχεται νέος]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 27. 269. Ναύπλιον (ναῦ[ς], πλοῖον).— 270. Ἴουκος (ι, 6η, Κῶς).— 271. Ἀκάτιον.— Ἀ- κτιον.— 272. Ἴος— ἰός.

273. Υ Δ Ρ Α (γαρ ΔΥνατόν.) Δ Ε Ο Ν (ἐκεῖΝΟ ΕΔεῖ...) Ρ Ο Δ Η (Ἡ ΔΟΡά...) Α Ν Η Ρ (φεΡ' Η ΝΑς.)

274. ΒΙΑ-ΜΗΑΕΝ-ΠΡΑΤΤΕΙΝ 275. Ἀρ- χηγοῦ πα- ρότος πᾶ- σα ἀρχή

πανότατο. (Λαμβάνομεν τὸ α' γράμμα τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ πρώτου μέρους, ἔπειτα τὸ ἀντίστοιχον τοῦ δευτέρου μέρους, ἔπειτα τὸ α' τῆς δευτέρας σειρᾶς τοῦ δευτέρου μέρους, ἔπειτα τὸ ἀντίστοιχον τοῦ δευτέρου μέρους, καὶ οὕτω καθεξῆς, κατὰ στήλας, πάντοτε μὲ τὸ ἀντίστοιχον).— 276. Τὸ ῥῆμα ἀπορῶ.— 277. ΠΑΞΟΙ (Πέλοψ, ΚΑδομος, ΝάΞος, Κολομβος, πάλαΙ).— 278. Νόει καὶ τότε πράττε.— 279. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ.— 280. Ἐπιμελοῦ ποσίαζε ἐν ὄσῳ εἶσαι νέος (Ἐ- πὶ μὲ λου- κώπη- α ζε ἐν ὡς- ο εἰς ἐν- εως.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐπανελλοῦσα ἐκ τοῦ ταξιδίου μου εἶρον φωτογραφίας καὶ κωμωδιαν, καὶ ἀπο- στέλλω Ἐυφορίων ἀπέριτος εὐχαριστίας. Μητρικὴ Σιογγή (Θ, 265)

Ἀνταλλάσω Μ. Μυστικὰ πανταχόθεν μὲ δεσποινίδας. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Διεύθυνσίς μου: Δνίδα Σοφίαν Α Χαλκούση, Χίον.— Φυσιολόγισ. (Θ, 266)

ἈΤΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐπὶ τῆ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων σου εορτῆ, σὲ εὐχόμεαι ἐγκαρδίως νὰ ζήσης χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυ- χισμένα. Εἰς δὲ τοὺς ἀποσπάρτους τῆς ἔξο- χῆς λιμνῆς ἡμέρας ὀδύσου. ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (Θ, 267)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ Η ΓΑΛΛΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1909 (Θ-268)

Ἐρμὰ συγκαταστήσα στέλλω τῆ Δνίδι ΜΑΡΙΚΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ἐκ Θεσσαλονί- κης, παρατωτάτη τὰς ἐν τῷ Ἀρσάκειῳ σπου- δὰς τῆς καὶ τυχούση ἀρίστου πτυχίου. Β. Μ. (Θ, 269)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, Ἐσωτερικοῦ, Ἐξωτερικοῦ, Ἐτήσια, Ἐξάμηνος, Τριμηνος, Ἐκδίδεται Κατὰ Σάββατον, Ἰαρυθὴ τῷ 1879, Διευθυντῆς καὶ Ἐκδοτῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἀυγούστου 1909.

Η ΛΥΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ [ΔΙΗΓΗΜΑ ὑΠΟ L. LECOMTE]

Μόλις ἐπρόφερε τὰς τελευταίας λέ- ξεις, καὶ κραυγὴ τρομερὰ ἠκούσθη πλη- σίον μας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ φρά- κτου, καὶ συγχρόνως ἡ φωνὴ τοῦ βα- ρώνου ἐξερράγη μανιώδης: — Κλέφτες; ἀνεκράξα. Καὶ ποῖος μιλεῖ γιὰ κλέφτες; Ψέμματα! Δὲν ὑ- πάρχουν ἐδῶ κλέφτες! . . .

Ἐξεπλάγη τὸσον, ὥστε οὔτε κἂν ἐσκέφθη νὰπαντήσω. Ὁ βαρώνος ἐξηκολούθησε μὲ τὸ ἴ- διον ὕφος: — Οἱ παλινῶνθρωποι, οἱ ἄ- τιμοὶ τὸ λέγουν αὐτό... Δὲν ὑ- πάρχουν κλέφτες! . . . Οἱ κακοὶ γάνουν τὰ λόγια τους! . . . Δὲν εἶνε ἀλήθεια! Ψεῦτες! . . . Δεῖλοί! . . .

Ἐκωταζόμεθα, ἡ Κάτελ κ' ἐγὼ, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν, ἔτοιμοι μᾶλλον νὰ γελάσωμεν παρά νὰ θυμώσωμεν. — Τὰ εἶδατε λοιπόν, κύριε; εἶπεν εἰς τὸ τέλος ἡ Κάτελ. Τί σᾶς ἔλεγα ἐγὼ; Ἐξόριστος μορεῖ νὰ μὴ εἶνε... σίγουρα ὅμως εἶνε παλαβός. — Ὁ παπᾶς μου εἶπε πῶς δὲν εἶνε ἀπῆντησα. — Καλὰ, καλὰ αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, κύριε Ὑδών.

Ἐπειτα ἐπίσπεσε τὸ κεφάλι τοῦ μὲ τὰ δύο χέρια, ἐξέβαλε φοβερὸν στεναγμὸν καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἐκλείσθη, ἀφίγων τὸν Ἐφφλάμ νὰ περισυλλέξῃ ὅσα πράγματα εἶχαν γλυτώσῃ ἀπὸ τὰς φλόγας.

Ἄλλ' ἀκούσατε τὸ τέλος. Τὴν ἐπαύριον, μόλις εἶχα σηκωθῆ, — θὰ ἦτο ἡ ἐδέσμη ὦρα, — κάποιος ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ γείτονός μου...

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργον! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή- νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ- τεχνίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

Ὁ κύριος Ἐνορὶ δὲν εἶνε διόλου τρελλός. (Σελ. 281, στ. β.)

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργον! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή- νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ- τεχνίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργον! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή- νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ- τεχνίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργον! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή- νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ- τεχνίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργον! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή- νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ- τεχνίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργον! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή- νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ- τεχνίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργον! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή- νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ- τεχνίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργον! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή- νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ- τεχνίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργον! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή- νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ- τεχνίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργον! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή- νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ- τεχνίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργον! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή- νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ- τεχνίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργον! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή- νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ- τεχνίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργον! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή- νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ- τεχνίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο